

[Vagn Bro.]

er det nemlig sikkert, at viser det sig senere, at man har taget fejl, kan det anvendes. Naar jeg i Øjeblikket vender mig imod Dødsstraffens Anvendelse, er det sandelig ikke — det ønsker jeg at sige saa klart og tydeligt, som det kan siges — ud fra humane Betragtninger. Nej, det er kun rimeligt, at Staten overfor de Folk, der foretager saadanne Handlinger, møder med den aller alvorligste Trusel og effektuerer denne Trusel. Det er imidlertid netop det, jeg har maattet beklage, at man ikke under den gældende Grundlov har været i Stand til at lade det livsvarige Tugthus træde i Stedet. Det vilde kunne bortvejre enhver Tvivl fra min Side med Hensyn til at forlade Dødsstraffen; jeg mener, at det vilde have været det rigtige at omsætte den til ikke-benaadeligt livsvarigt Fængsel.

Jeg er enig med den ærede Ordfører i den Betragtning, at man selvfølgelig skal belægge de enkelte Forseelser med den Straf, man mener er rigtig. Hvad angaar et Minimum af 6 Maaneder for Barnemord erkender jeg fuldt ud, at dette Minimum ikke er sat for højt, men vi maa jo virke under de Retsplejeforhold, vi har, og vi maa bestræbe os for at lægge Grundlaget saaledes, at vi kan faa en forsvarlig Kendelse fra Nævningerne. Det er for mig afgørende, at vi ikke igen faar saadanne Forhold, som vi har været ude for, altsaa at Nævningerne ikke skal kunne skyde sig ind under — efter min Mening absolut med Urette —, at her er et for højt Minimum.

Til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, der vendte sig imod den faste Prøvetid paa 5 Aar og gjorde det af formelle Grunde, skal jeg blot sige, at det kan ikke nytte at fortsætte paa denne Maade. Der er mange Forhold, som jeg erkender, jeg muligvis kunde komme til en ændret Opiattelse af ved en yderderligere Drøftelse af dem. Naar det nu er vor Anskuelse, at den faste Prøvetid er af stor Betydning baade for Ligheden i Afgørelserne, og ogsaa er af Betydning ud fra den Betragtning, at naar Staten siger: nu bærer vi over med jer paa den Betingelse, at I viser det rette Sindelag, er det rimeligt at sætte en ensartet Frist paa et ikke for kort Aaremaal; jeg finder, som sagt, at 5 Aar er passende.

Jeg skal slutte med at gøre et Par Be-

mærkninger til det ærede Medlem Hr. Elmquist. Jeg føler ikke Trang til at komme ind paa en lang Imødegaaelse af hans Foredrag, men paa et Punkt maa jeg afgjort vende mig imod hans Betragtning. Jeg kan udmærket sætte mig ind i, at der er adskillige, der ønsker Dødsstraffens Bevarelse, jeg har selv været tvivlende, men der er en Betragtning, som jeg maa finde er ganske overordentlig uheldig, og jeg vil navnlig finde den uheldig i Relation til det ærede Medlems egne Udtalelser paa et andet Punkt.

Det ærede Medlem sagde nemlig i sin Tale, at det var dog det uheldigste, hvis man kunde lade en Forbryder lægge sin Plan, undersøge, hvorledes er Stillingen her i Danmark til Dødsstraffen, og han saa kan komme til det Resultat, at der er ingen Dødsstraf; han er altsaa sikker paa, at han i hvert Fald ikke risikerer at miste Livet. Men det ærede Medlem siger ogsaa, at han ønsker kun Dødsstraffen effektueret i Tilfælde af, at der foreligger en Tilstaaelse, som i øvrigt er begrundet af andre Forhold. Det ærede Medlem kan være rolig for, at det navnlig er durkdrevne Forbrydere, der følger Forhandlinger som disse i Pressen her til Lands, og de vil altsaa kunne se, at ganske vist opretholder vi Dødsstraffen i nogle Tilfælde, men vi afskaffer den i alle de grove og beregnede Tilfælde; det vilde dog være det modsatte af det Resultat, som jeg maatte ønske, man kunde naa.

Jeg tror ikke, vi skal lade Statistikkens Tal, som jo i Virkeligheden kun er Tal og ikke er Virkelighedsudtryk, tale, jeg tror, at vi roligt fra begge Sider kan sige: lad dem ligge.

Det ærede Medlem nævnte en Række fremtrædende Jurister, der i et Tidsrum, hvor Spørgsmaalet jo ikke var: Dødsstraf eller ikke Dødsstraf, men Dødsstraffens Eksekution, var gaaet ind for denne. Jeg bøjer mig i allerhøjeste Grad for dem, men jeg maa dog samtidig nævne en Jurist, som ikke er blevet nævnt under Forhandlingen endnu, vor største Jurist, nemlig Ørsted. Han var ganske vist Tilhænger af Dødsstraffen, men i sin store Afhandling om den siger han, der altsaa paa dette Tidspunkt var Tilhænger af Dødsstraffen, at han kan se, at der vil kunne komme en Tilstand, hvor ogsaa han kunde forlade den.